

C A P U T V.

DE MONIALIBUS.

1388 In Monasteriis, ubi est praefixus Monialium numerus, si augeantur redditus, possunt aliae admitti; juxta eorum incrementum, quia praefixio supponitur facta, ne Monasterium gravetur.

1389 Numerus Convergarum, juxta mentem Clem. VIII. non debet excedere tertiam partem Choristarum.

1390 Choristae (minime Conversae) afferre debent dotem pro sustentatione; quæ debet esse à S. Congr. aut ab Episcopo consideratis considerandis taxata.

Debet praefigi æqualis pro Civibus, & exteris, Sacr. Congreg. 30. Septembbris 1616. Non potest Monasterium plus, aut minus taxa recipere; sed plus est restituendum, Sacra Congreg. 2. Maii 1596. Non minus, ne Monasterium gravetur: Non plus, ne simonia committatur. Non prohibetur autem, si aliquid omnino liberaliter pietatis, & virtutis causa, extra dotem elargiatur.

1391 Tertia Soror, ex S. Congr. 5. Septembbris 1604. ducere debet duplicatam dotem, quarta Soror triplicatam; insuper tertia, & quarta carent vocè. Sed in hoc attendenda est consuetudo, & praxis.

1392 Dots est solvenda, quando fit professio, minime prius, ne tollatur puella libertas; debet tamen prius apud personam fideliem Monasterio benevolam depositari, pro ejusdem Monasterii securitate: vide à numer. 1107. ad 1111. Item vide num. 899. & 900.

1393 Novitiae, si ad sæculum redeat, restituenda sunt omnia utensilia, & bona, quæ pro se secum detulit, & sua sunt. Concil. Trid. sess. 25. cap. 16. Quod si intra Novitatum moriatur, restituenda sunt hæredibus.

1394 Novitiatus debet esse unius anni integrum de momento ad momentum; ita ut si Novitia sine licentia ad brevissimum tempus exeat, animo deserendi Religionem, interrumptatur.

1395 Novitiae voluntas explorari debet ante professionem: An sit coasta, sedula, & an sciat, quid agat. Trident. sess. 25. cap. 17.

1396 Intra bimestre ante professionem facere debet renunciationem bonorum, ex Trident. sess. 25. Quæ revocari non potest, nisi per testamentum, si tunc mori contingat.

1373 At si è Religione egrediatur, sive ante proximam, sive post, supposita professione in-

valida, renunciatio corruit; quia includit virtutalem conditionem: Si validam professionem emitat.

1397 Novitia, si post primum quadrimenstre infirmetur cum periculo mortis, potest ex induito S. Più V. professionem emittere. Potest etiam tunc renunciationem condere, aut testamentum.

1398 Professio facta ante annum vigesimumseximum expletum, tam pro viris, quam pro mulieribus, est invalida. Concil. Trid. sess. 25. cap. 15.

1399 Mortaliter peccant, & excommunicationem incurront cogentes mulierem invitam ad ingressum Monasterii ad finem profundi, vel ad habitum ibi suscipiendum, aut ad professionem emittendam: *Praterquam in casibus iure expressis.* Quam poenam incurront etiam consulentes, aut quovis modo cooperantes ad vim: Pariter peccant, & eamdem poenam incurront impedientes ingressum, aut professionem. Concil. Trident. sess. 25. cap. 18.

1400 Vis, & metus injustus cadens in virum constantem, incussus à parentibus, aut alio homine, ad finem ingressus, & professionis, nullam reddit professionem, juxta loca citata, n. 1344.

1401 Quod si puella domi sit à parentibus, gravibus angustiis pressa, & urgentibus minis perterrita, non ad finem, ut statum Religionis eligat, sed ex alia causa; & puella Monasterium ingrediatur, & profiteatur; valida est professio, & libera, oblationes ad ductas in locis citatis, num. 1344. non obstante gravi metu reverentiali. Ipsi vero parentes, si advertant puellam inde sumere voluntate in eligendi statum Monasterii, & a sevitie non desistant, mortaliter peccabunt, & censuram Trident. incurront per illa verba: *Quomodo cumque coegerint.*

1402 Item, si vis gravis incussa ad finem Religionis & professionis sit justa, valida est professio, & illam intentientes non peccant, ut patet per verbâ Trident. de n. 1399. *Praterquam in casibus in iure expressis.*

1403 Tres possunt, contingere casus. Primus. Si constet, puellam votum Religionis emisisse, quod non sit relaxatum, unde cogi potest ad executionem voti promissi.

1404 Secundus. Si mulier matrimonio contracto, post bimestre concessum ad deliberandum de Religione, recuset matrimonium consuminare; tunc cogi potest ad utrumlibet, ad consummationem scilicet, vel Religionem.

1405 Tertius. Si ambo conjuges sint jam

mu-

De I. Precepto Decalogi. Cap. V.

155

mutuo consensu Religionem ingressi, & unus professionem emiserit, aliis veo voluntate mutata recuset professionem, potest ad illam cogi, ex speciali obligatione, quam libere assumpsit ad profitendum: qua ratione Clericus, Subdiaconatu liberè suscepito, cogi potest ad votum castitatis emittendum, si illud recuset: *vide dicta in imped. matrim. de voto.*

1406 In dubio de vi & meru professionem invalidante, standum est pro valore professionis, quam possesso stat pro professione, quæ est certa.

1407 Nota. Si parentes nobiles puella proponant, se ob insufficientiam dotis non valente nubere pari, uti propria conditio expofcit, & hoc, aut motibus similibus, ac veris, eidem suadent electionem Religionis, & inde puella Religionem profiteatur, valida erit professio, quia non fuit illata vis, sed propositio humana & honesta veræ convenientia status.

Eadem ratione; si puella profiteatur ob puram reverentiam Patris, aut alterius sui majoris, cui displace timet, valida est professio; quia non est timor injustus, sed fundatus in reverentia, quæ jure naturæ est parentibus debita, & timor reverentialis professio quoad numerum, an scilicet numerus suffragiorum sit conformis numero vocalium; quo peracto, scrutinium est publicandum, minime quoad nomina suffragantium, quia hæc debent esse secreta: sed quoad nomina, quibus sunt suffragia lata, & quoad numerum suffragiorum.

1408 Quod si recentia puella professionem emisit cum expressa intentione nolendi se ad vota obligare, peccavit mortaliter, & pro tempore frequenter perdurat in continuo peccato mortali, ob continuum onus, quod habet obligandi se ad vota expressæ, licet occultum, & voluntate mutata, juxta dicta in *imped. matr. de Ordine sacro.*

1409 Monialis transiens de uno in aliud Monasterium, debet novum Novitiatum perficere: quia debet novam professionem emittere. Et habilis pro uno, non ceterum ad cetera habilis. Sanchez in summ. lib. 15. cap. 4. num. 12.

1410 Moniales non possunt intra Monasterium Eucharistiam retinere. Ex Trid. sess. 25. cap. 10.

1411 Possunt Corporalia, Agnus Dei, & similia, ut ea componant, & ornent, tangere.

1412 Non possunt habere ostium intra Ecclesiam, per quod possint ē Monasterio ad Ecclesiam egredi. Greg. XIII.

1413 Non possunt erigi Confraternitatem in Ecclesiis Monialium.

1414 Possunt esse testes in causis criminibus Monialium; imò duæ sufficiunt ad con-

demandum, quamvis duæ mulieres sacerdotes non sufficerent. Non possunt cogi, ut sint testes in causis sæcularium, nisi quando aliquide veritas constare non posset. Puellæ autem sæculares non sunt exemptæ à potestate sæcularis fori.

1415 Gaudent privilegiis & indulgentiis virorum sui Ordinis, quibus sunt capaces: v. num. 471.

1416 Possunt per Procuratorem tenere infantes in Baptismo, quamvis non possunt Monachi, quia sub ea prohibitione non comprehenduntur.

1417 Abbatissa eligenda esse debet ætatis annorum quadraginta expletorum, & professionis octo. Quod si nulla talis in Monasterio reperiatur, potest dispensare Prælatus, ut eligatur, quæ trigesimum ætatis annum excedat. Monialis in infirmitaria ægrotæ suffragium est suscipiendum per disquistrices. Et servanda sunt dicta de electione à n. 1277.

Suffragia dari debent per scrutinium secretum à Monialibus professis, inter quas non veniunt Conversæ. Quantum ad atatem suffragantium, standum est propriis statutis. Scrutinium, datis jam suffragiis, est disquirendum à Præside & disquistricibus quoad numerum, an scilicet numerus suffragiorum sit conformis numero vocalium; quo peracto, scrutinium est publicandum, minime quoad nomina suffragantium, quia hæc debent esse secreta: sed quoad nomina, quibus sunt suffragia lata, & quoad numerum suffragiorum.

1418 Prælatus Monialium debet electioni præsidere, & suffragia recipere, haud intus Claustram, sed ad Crates.

1419 Potest tamen Claustram ingredi in visitationibus, tres secum ducendo socios.

Item in casibus magnæ necessitatis, & ad Sacramenta ministranda, secum probum ducendo socium, uti duce et potest Confessorius.

1420 Moniales monenda sunt, ut saltē semel singulis mensibus confiteantur, & Eucharistiam sumant. Trid. sess. 25. cap. 10.

CONFESSARI MONIALIUM

1421 Non sufficit, si sint pro sæcularibus approbati, sed requiritur, quod in specie sint approbati pro Monialibus. Approbatus pro uno Monasterio, aut pro una Moniali, aut pro una vice, non potest audire Confessiones alterius Monasterii, & respectivè alterius Monialis, aut alia vice, deputatione expleta. Clemens X. anno 1670. Superna S. 2. ut infra Sacr. Poenit.

Con-

1442 Confessarii Monialium, que Regulam gubernio subsunt, non solum à propriis Prælatis, verùm etiam debent esse approbati ab Ordinario loci; qui tamen non potest deputare quem vult, sed eorum deputatio, & presentatio, ad ipsos Superiores Regularis spectat, & ab eis per proprias litteras patentes est facienda. Gregor. XV. Inscrutabili. Confessarius autem ad triennium à Superiori Regulari deputatus, non potest ab Ordinario limitari ad annum; sed est vel ad triennium admissus, vel absolute rejicendus. Constat ex Epistola S. C. Episcop. & Regul. sub die 4. Mäj. 1696. Ordinario Cataniensi apud Matthæucci tom. 1. sub tit. de Confessariis Monialium, tenoris sequentis.

Riferito in Sacra Congregazione dall' Eminentissimo d' Adda, tutto ciò, che V. S ha rappresentato in ordine all' approvazione fatta da lei per un sol anno del Confessore ordinario, deputato dal Provinciale della Provincia Osservante in Sicilia, per le Monache del Monasterio di S. Chiara d' Adernò di cotesta Diocesi, soggetto all' Ordine de' Minoris Osservanti di S. Francesco;

Ubi per illa verba, aliorumque indultorum hujusmodi, excludit Jubilæum; itaut velit, nec Bullam, nec Jubilæum, quantum ad Sacramentum Pœnitentia, suffragari Regularibus, & Monialibus. Vide infra, de Bulla, Jubile, & casibus reservatis.

1446 Tertio, meam magis firmat sententiam Bulla ipsa Urb. VIII. n. 1443. relata pro parte opposita; nam ibi non dicitur absolute, ut Sanctimoniales eligere valeant Confessarios seculares, vel Regulares ab eisdem Ordinariis locorum probatos; sed additur: Ab eisdem Ordinariis locorum ad id probatos, hoc est, ad munus Sanctimonialium Confessiones excipendi probatos. Unde Bulla supponit Confessarios jam probatos pro illis. Generaliter autem probatos pro secularibus non censi approbatos pro Monialibus: Sed egere quoad hoc speciali Episcopi approbatione, decernit Clem. X. n. 1421. cit.

1447 Idem verbis usus est novissime Innot. XII. in Bulla Jubilæi anni sancti, que incipit Pontificalia solicitude, edita 19. Januarii 1700. ubi concedit Jubilæum anni sancti Monialibus, & facultatem eligendi pro reservatis Confessarios: Ab eisdem Ordinariis locorum ad id probatos. Quid clarius? Vide infra de Bulla Cruciate.

1444 Mea autem resolutio negativa probatur 1. ex Reg. 18. juris in 6. In generali concessione non veniunt ea, que quis non esset verisimiliter in specie concessurus.

1445 Secundò, sequitur ex Bulla Clem. X. cit. n. 1421. & ex Bulla Urb. VIII. in specula, sub die 19. Junii 1630. ut sequitur.

In specula, &c. Nos, &c. Motu proprio, &c. Confessionem S. Cruciae, que respectu facultatis hujusmodi, etiam laicis, & Clericis secularibus, cuiuscumque status, gradus, & conditio-

1449 Quantum vero ad Religiosos, fateor posse

posse virtute Jubilæi sibi eligere Confessarium etiam secularem ab Ordinario loci approbatum, à quo à reservatis absolvantur, nisi aliud in contrarium in forma Jubilæi exprimatur, quod hactenus non est expressum, Tamb. tom. 2. pag. mihi 37. n. 40. Quia declaratio contra Pontificum est expressè edita pro Bulla Cruciae, minimè pro Jubilæo; maximè cum Jubilæo soleat ab ipsis Superioribus Regularibus Religiosis proponi.

1450 Reservatio casuum facta pro Monialibus, non comprehendit puellas seculares ibi detentas, quia non sunt Moniales; nec Novitias, quia haec in odiosis non veniunt nomine Monialium.

1451 Confessarii Monialium, tam Ordinarii, quam Extraordinarii, esse debent atatis quadraginta annorum, & specialiter pro Partibus Reformatis Ordinis Minorum de Observantia, declaravit Sacr. Congr. Conc. sub Alexan. VIII. 26. Novembris 1699. ut in Archivio Provinciae in Conv. S. Mariae Angelorum Panormi.

1452 Confessarius Ordinarius Monialium, non potest in eodem Monasterio deputari, nisi triennium Sacr. Congr. apud Gavatum. Quo elapso, potest pro alio Monasterio Ordinarius deputari, & pro eodem Extraordinarius. Imò qui in supplementum Confessarii Ordinarii per menses aliquot munus Confessarii in aliquo Monasterio exercuit, si Confessiorum Ordiniorum mutatio contingat, poterit ad triennium, mensibus illis non computatis, in eodem Monasterio pro Ordinario deputari, quia cum sinus in odiosis, Sacr. Congr. Decr. est benignè intelligendum de deputatione ordinaria, minimè accidentali in supplementum.

DE INGRESSU CONFESSARII ORDINARII.

1453 B Reviter Mendo in epit. ver. Moniales, cum multis ait.

Potesit Confessarius ingressi administrando Sacramenta Moniali egrotanti, non solum in periculo mortis, sed quoties ipsa pro sua devotione velit; seu quoties sana solebat Sacramenta recipere, etiam si id saceres quotidie; nam eo solatio spirituali non est privanda, quo plus indiget egra, quam sana; eaque est causa ingrediendi, eique sufficit licentia, quam habet, dum iusta ad sita causa. Similiter potest in gredi ad assistendum moribundæ, quoque è vita decedat. In ingressu autem ad sepeliendas defuntas, servanda est consuetudo enijsque Monasterii.

Imò potest etiam nocte ingredi ad assistendum moribundæ, si opus fuerit.

1454 In præmissis autem casibus, docet progressu à Superiore habere licentiam nisi periculum sit in mora, & tempus non suppetat ad petendum, in quo casu periculi, in defectum Confessarii deputati, potest ingredi quilibet promptus Sacerdos ad Confessionem excipiendo moribundæ. Idem dic de Medicco. Pelliz. de Monialib. cap. 5. n. 164.

CONFESSARIUS EXTRAORDINARIUS

1455 Ex Trid. eff. 25. cap. 10. est bis, aut ter in anno Monialibus ab Ordinario offerendus præter Ordinariu. Et qualibet vice assignari solet per integrum mensem, ferè mense Januarii, Mäj, & Septembri. Verba Trid. sunt: Præter ordinarium autem Confessorem, alius extraordinarius ab Episcopo, & aliis Superioribus, bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium Confessiones audire debeat.

1456 Per hoc autem non prohibetur, quin possit plures extraordinarii deputari; sed quoties opportunum judicaverit, poterit Prælatus paterna benignitate deputare, Pelliz. de Monialib. cap. 10. n. 250. quia inclusio unius, non est exclusio alterius. Et fusus probat, & monet. Pelliz. cit.

1455 Extraordinarius tempore deputationis pro Communione ministranda ad ostiolum Communionis, & maximè pro ingressu intra clausuram ad communicandum, ad infinitum Confessionem excipiendo, seir ad assistendum moribundæ, indiget speciali licentia. Poterit tamen Prælatus Sacerdotem secularem, aut regularem, quem opportunum judicaverit, deputare, ut alicui infra mense ad mortem praefest, & cuncta usque ad mortem præfet, que Confessarius ordinarius. Pelliz. cit. num. 242.

1458 Confessarius extraordinarius deputatus pro uno mense ad audiendas Confessiones Monialium alicuius Monasterii semel in hebdomada, si in aliqua hebdomada non sit ea licentia usus, poterit ea uti alia hebdomada, ejusdem tamen mensis, non alterius, etiam si sequenti mense de novo pariter deputetur. Ratio desumitur ex verbis Bulla Clem. X. Superna, n. 1043. cit. S. 3. idemque Confessores extraordinarii semel deputatos, aique approbatos ab Episcopo ad Monialium Confessiones pro una vice audiendas, haud posse expleta deputatione, in vim approbationis hujusmodi, illarum Confessiones audire.

Ex quibus verbis sequitur, intra mensem illum posse; quia pro eo non est expleta deputatio, sed durat: pro alio vero mense, etiam immediato, deputatio mensis prioris est.

est expleta, & deputatio, quæ sequi supponitur; est nova, unde non potest prioris mensis approbatio & licentia ad sequentem nonsem extendi.

1459 Extraordinarius approbatus cum licentia semel in hebdomada, non potest bis eadem die, putâ mane, & post meridiem, ad excipiendas Confessiones accedere. Et multo minus potest bis accedere distinctis diebus ejusdem hebdomadæ, sub prætextu, quod ly semel afficiat diem, & bis accedendo duobus distinctis diebus, ex illis duas diei medietates computet, quæ unum integrum constituant diem viginti quatuor horarum.

Ratio est, quia si id verum esset, posset nedium duobus distinctis diebus accedere, sed cunctis ejusdem hebdomadæ diebus manè, & post meridiem, viginquatuor computando horas, quod sufficerent ad constituendum integrum diem, quod præter absurdum, molestiam affert. Ly semel igitur in hebdomada non afficit diem, sed actum accessus ad Confessiones excipiendas. Constat per scrutando discrimen inter has duas licentias. Licentia enim concessa pro octo diebus, pro mense, pro die, distinguitur à licentia data pro semel, seu pro una vice, & minimè ex alio capite, nisi quia licentia primo modo concessa afficit tempus: nempè octo dies, mentem, diem, &c. & sic poterit Confessarius singulis recensiti temporis diebus accedere, in dì die, & post meridiem eorumdem dierum, quoties opus fuerit, quia actus illi exercentur intra tempus députationis, supra quod licentia cadit. Licentia igitur secundo modo concessa, cum distinguatur à prima, non afficit tempus, nempè diem, sed actum accessus; ac proinde sequitur, quod recensitus Confessarius, virtute talis licentiae, non possit bis eodem die, mane, & post meridiem, & multò minus sub distinctis diebus ad Confessiones excipiendas accedere.

Minimè te piceat lector, si molestum (nescio) aut risu dignum tibi hunc proposuerimus casum, & rejacerimus: quoniam haud sine tandem relatum habui.

1460 Illud tamen tibi certum sit, quod recensitus Confessarius, si dum confessiones excipit, ex aliquo accidenti ad breve tempus reverturus exeat, & redeat ad alias confessiones excipiendas, quas excepturus erat; licet, & validè absque nova licentia redit, & excipit: quia id totum moraliter censetur unicus accessus, & unicum munus, atque complementum exercitii licentiae.

1461 Idem dic, si habita licentia pro una vice, ingressus es Monasterium ad excipiendam Confessionem ægrotæ, & post egressum,

statim, antequam ad alia divertaris, vocatus, eo quia ægrotæ sit alicujus oblita peccati, redreas; licet, & validè absque nova licentia iterum ingredieris ad ejusdem Confessionem complendam, quia moraliter est unus ingressus, unaque Confessionis perfectio. Pelliz. de Monialibus cap. 10. selt. 3. q. 9. ubi plures alios referunt casus, à num. 260. ad 265.

1462 Licentia concessa Extraordinario ad ingrediendum pro Confessione infirma, extenditur ad socium, maximè sicut Regularis, qui debet secum ducere socium probum, atque maturum, qui numquam à Confessario se junxit, eoque Confessiones excipiente, in aliqua parte ficit, ut eum videre, ab eoque videri possit, ita tamen ut Confessionem audire non valeat.

Dictus Confessarius in rigore juris debet peracto negotio exire; quod intelligitur recto tramite. At si per transitum officinas Monasterii circumeat brevi tempore, non peccare, tenent Mendo in epit. ver. Moniales n. 15; Pelliz. de Monialib. cit. n. 166. & 167. Sanch. Rodr. Miranda, Peyr, Bonac. & alii apud ipsum.

1463 Quando, & quomodo liceat Superioribus Regularibus, & Confessariis, ingredi Claustram Monasterii ipsis subjecti, & propè illicentia primo modo concessa afficit tempus: illud commorari: v. in Const. Alex. VII. Felici

1664. apud Lantuscum ver. Moniales:

Item, quid possit Episcopus quoad Claustram in Monasteris exemptis, vide apud Matthæucci ver. Claustra Monialium.

DE ALLOCUTIONE CUM MONIALIBUS,

1464 Q UANTUM ad sacerdotes, etiam Ecclesiasticos, sunt attendenda edita Ordinariorum, & Constitutiones Synodales, in quibus plura præscribi solent.

QUANTUM AD REGULARES.

1465 S UNT specialia Decreta à S. Congregatione edita. Et quamvis his non obstantibus Castropol. part. 3. disp. 4. punt. 11. Vidal. in Inquisit. mor. eit. de Monialib. Inquis. 2. & alii apud ipsos, & apud Verricelli in qu. moral. tract. 8. quart. 66. teneant, accessum ad colloquendum cum Monialibus, etiam cum frequentia, non esse mortalem, sed ad summum veniale, seclusis circumstantiis extrinsecis, prava intentionis, scandali, & periculi peccandi: hac moti ratione, quia prohibitio Decreti Sixti V. de anno 1590. cui cætera Decreta subordinantur, fundatur in presumptione scandalis, his verbis: Ad occurrendum scandalis, quæ contingere solent. Et ex cap. Tua nos 26. cap. 1s, qui fid. m. 30. de spons. lex fundata.

data in presumptione, non habet locum in foro conscientia, quando veritas est in contrarium.

1466 Omnia dico, esse peccatum mortale, etiam si nullum adsit scandalum, aut periculum, nec prava intentio. Verricelli cit. à n. 11. Donatus tom. 3. tract. 6. Et ut constet de mente Sacr. Cong. adducenda puto ejusdem Decreta.

1467 Principale Decretum est S. Congr. de anno 1590 iussu Sixti V. editum.

Illustrissimi, & Reverendissimi DD. Cardinales, Sacra Regularium Congregationi Prefelli, ad occurrendum scandalis, quæ contingere possunt, aliisque justis, & rationabilibus causis animum pie moventibus, de speciali, & expresso mandato S. D. N. Sixti Divina Providentia Papa V. viva vocis oraculo eis fallo, decreverunt, & mandaverunt, nulli posthac Religioso, cuiuscumque Ordinis, gradus, qualitatis, & dignitatis existat (Superiore, cui Monasterii, seu dominus cura incumbit, Visitatore, vel Visitatoribus, Confessarioque Ordinario, & Extraordinario, cum ad tempus deputabitur, dumtaxat exceptis) licere absque licentia expressa ejusdem Sacra Congregationis accedere ad Monasteria, seu domus quarumcumque Monialium, vel Sororum, sive sui, sive alterius cuiusvis Ordinis, ad colloquendum, sive tractandum cum eis; quod si aliquando mandato sui Superioris, aliquos Religiosos, ad Pradicandum verbum Dei, vel ad celebrandas Missas, in ipsarum Monialium, seu sororum Ecclesiis, sive Oratoriis exterioribus, sive extra claustram existentibus, mitti contigerit, prohibuerint, ne ditti Religiosi, ullo quæsito colore, Moniales, sorores, aut quamlibet aliam personam intra claustram degentes, alloqui possint.

Qua omnia singula sub paenitentia privacionis officiorum, ac vocis attivæ & passivæ ipso fallo incurrēdis, aliisque ejusdem Congreg. arbitrio precepérunt inviolabiliter observari.

1468 Quod Decretum fuit per eamdem Sacr. Congreg. anno 1623. confirmatum, & quoad Superiorum licentias moderatum, ut sequitur.

Cum alias, de anno 1590. per Sacram Cardinalium negotiis Regularium prefectorum Congregationem, de mandato fel. rec. Sixti Papa V. circa accessum Regularium cuiuscumque Ordinis ad Monialium Monasteria fuerit decretum, quod nulli Religioso cuiuscumque Ordinis, gradus, qualitatis, & dignitatis existat (Superiore, cui Monasterii, seu dominus cura incumbit, & Visitatore, vel visitatoribus, Confessarioque Ordinario, & extraordinario, cum ad tempus deputabitur, dumtaxat exceptis) liceat absque licentia expressa ejusdem Sacra Congregationis accedere ad Monasteria, seu dominus quarumcumque Monialium, vel Soror-